Raad van State

200708370/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/35519 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 1 november 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 november 2007, verzonden op 5 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

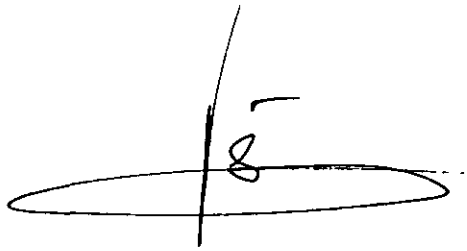
w.g. Claessens
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

418.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/35519 en AWB 07/35521

V.nr.:

inzake: , geboren op , van Nigeriaanse nationaliteit, verblijvende in Uitzetcentrum Schiphol-Oost te Oude Meer,
eiser/verzoeker, hierna: eiser,
gemachtigde: mr.drs. E. Oversier, advocaat te Hoofddorp,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. T. Hartsuiker, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 13 juli 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 9 juli 2007 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 3 augustus 2007 (AWB 07/28591) - onder vernietiging van het besluit - gegrond verklaard.

2. Bij besluit van 12 september 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser opnieuw afgewezen. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging onmiddellijk moet verlaten. Op 13 september 2007 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen. Volgens het besluit schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van 13 september 2007 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 oktober 2007. Eiser is aldaar verschenen, bijgestaan door drs. J.E. Groenenberg, werkzaam bij het kantoor van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig C. van Lingen, als tolk in de Engelse taal.

4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna: de rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Voor een samenvatting van het asielrelaas verwijst de rechtbank naar de uitspraak van deze rechtbank van 3 augustus 2007.

III. FEITEN

1. Het Bureau Documenten van de IND heeft de authenticiteit van een aantal door eiser overgelegde documenten onderzocht. Ten aanzien van het overgelegde "certificate of identification", afgegeven door de Oyigbo Local Government (in Rivers State) op 11 juli 2007, is - voor zover hier van belang - geconcludeerd dat het betreffende document met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet echt is en niet bevoegd opgemaakt en afgegeven is. Ten aanzien van de overgelegde geboorteakte, afgegeven op 12 juli 2007, en drie overlijdensaktes, afgegeven op 13 juli 2007, is geconcludeerd dat deze documenten mogelijk niet echt zijn en dat deze mogelijk niet bevoegd zijn opgemaakt en afgegeven.

2. In de hiervoor genoemde uitspraak van 3 augustus 2007 heeft deze rechtbank - voor zover hier van belang - geoordeeld dat verweerder de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid niet, althans niet zonder een andere motivering, aan eiser heeft kunnen tegenwerpen.

IV. OVERWEGINGEN.

Ten aanzien van het beroep:

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2.1. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

2.2. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
a. die verdragsvluchteling is;
b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel. Daaraan heeft verweerder - kort samengevat - ten grondslag gelegd dat niet geloofwaardig is dat eiser heeft gewoond dan wel verbleven in de door hem genoemde plaatsen en regio , en Hierdoor wordt evenmin enig geloof gehecht aan de problemen die eiser stelt in die plaatsen en regio te hebben ondervonden. De door eiser overgelegde documenten werpen hierop volgens verweerder geen ander licht. Daartoe verwijst verweerder allereerst naar het resultaat van het onderzoek door het Bureau Documenten. Nu eiser bovendien geen documenten heeft overgelegd die zijn opgegeven identiteit kunnen onderbouwen, kan geen asielrelaas onderbouwende werking worden toegekend aan de overlijdensaktes.

4.1. Eiser heeft in beroep in de eerste plaats de conclusie van verweerder bestreden dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de plaatsen en regio waar hij heeft gewoond en verbleven. Daartoe heeft hij - kort samengevat - aangevoerd dat verweerder hem in redelijkheid niet kan tegenwerpen dat hij niets weet te verklaren over , nu hij daar hoofdzakelijk in de bossen heeft verbleven. Verder stelt eiser over zijn andere verblijfplaatsen voldoende relevante en juiste informatie te hebben verstrekt.

4.2. De rechtbank stelt voorop dat verweerder aan eiser geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden heeft tegengeworpen. In die situatie pleegt verweerder het relaas voor waar aan te nemen wanneer alle gestelde vragen zo volledig mogelijk zijn beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

4.3. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid en op grond van de in het bestreden besluit neergelegde motivering heeft kunnen concluderen tot ongeloofwaardigheid van eisers verklaringen omtrent zijn woon- en verblijfplaatsen. Daarmee heeft verweerder eveneens hetgeen eiser heeft verklaard omtrent de aldaar ondervonden problemen ongeloofwaardig mogen achten. Hetgeen eiser aan het beroep ten grondslag heeft gelegd is onvoldoende om te leiden tot het oordeel dat verweerders gemotiveerde standpunt in redelijkheid geen stand kan houden. Eiser is op een aanzienlijk aantal vragen over de plaatsen en regio waar hij in zijn land van herkomst heeft gewoond en verbleven het antwoord schuldig gebleven dan wel heeft op deze vragen onjuiste en incomplete antwoorden gegeven. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen overwegen dat van eiser, die stelt dat hij aldaar langdurig heeft verbleven, mocht worden verwacht dat hij meer informatie zou kunnen verschaffen dan hij heeft gedaan.

5.1. Eiser heeft in beroep voorts aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft geconcludeerd dat de overgelegde documenten, weergegeven onder III.1, geen ander licht op de beoordeling van zijn asielrelaas werpen. De betreffende documenten kunnen dienen ter onderbouwing van eisers identiteit en de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas, aldus eiser.

5.2. In dit kader ziet de rechtbank zich allereerst gesteld voor de vraag of verweerder gehouden was de besluitvorming aan te houden in afwachting van het resultaat van een te verrichten contra-expertise, zoals eiser in beroep heeft gesteld. De rechtbank is van oordeel dat deze vraag ontkennend dient te worden beantwoord. Hoewel eiser in de zienswijze op het voornemen de wens te kennen heeft gegeven om een contra-expertise te (laten) verrichten, heeft verweerder in deze enkele mededeling geen aanleiding hoeven zien om de besluitvorming op te schorten. Daartoe is redengevend dat eiser heeft nagelaten deze mededeling nader te concretiseren. Zo heeft eiser niet uitdrukkelijk gesteld zelf over te (zullen) gaan tot het inschakelen van een contra-expert, maar heeft eiser volstaan met het verzoek aan verweerder om een contra-expertise uit te voeren dan wel eiser in de gelegenheid te stellen dit te doen. Een daadwerkelijke aankondiging dat een contra-expertise zal worden verricht kan hieruit derhalve niet worden afgeleid. Uit de zienswijze noch anderszins is voorts gebleken dat eiser gedurende verweerders besluitvorming concrete stappen heeft gezet om een contra-expertise te verkrijgen. Eiser heeft immers nooit gesteld dat hij een bureau had ingeschakeld dat de contra-expertise zou gaan verrichten. Evenmin heeft hij een concrete termijn genoemd voor het bekend worden van het resultaat van een contra-expertise. Ook van het feit dat de Stichting Vluchtelingenwerk zich bereid heeft verklaard de financiering van de contra-expertise op zich te nemen, zoals in beroep is gebleken, heeft eiser verweerder nimmer op de hoogte gesteld. Onder deze omstandigheden bestond er voor verweerder dan ook geen beletsel om over te gaan tot het nemen van het bestreden besluit.

5.3. Vast staat dat tot op heden geen contra-expertise is verricht. Eiser heeft hieromtrent in beroep naar voren gebracht dat verweerder hem, ondanks een schriftelijk verzoek daartoe op 27 augustus 2007, herhaald in de zienswijze, ten onrechte niet in het bezit heeft gesteld van de originelen van de betreffende documenten. Hierdoor is het verrichten van een contra-expertise niet mogelijk geweest. Deze handelswijze van verweerder is volgens eiser onzorgvuldig te achten en eiser is hierdoor in zijn belangen geschaad.

5.4. De rechtbank is van oordeel dat deze beroepsgrond niet slaagt. Daartoe acht zij in de eerste plaats van belang dat eiser zijn stelling dat hij op 27 augustus 2007 een schriftelijk verzoek tot verstrekking van de originele documenten heeft gericht aan bureau Documenten niet heeft onderbouwd. Hierbij is verder van belang dat de gemachtigde van verweerder deze stelling ter zitting gemotiveerd heeft

weersproken. Deze heeft in dat kader gesteld dat hij telefonisch contact heeft opgenomen met het Bureau Documenten. Hieruit is gebleken dat de originele documenten zich nog altijd in het dossier van eiser bevinden. Een schriftelijk verzoek van eiser dan wel een bevestiging van de ontvangst van een dergelijk verzoek bevindt zich niet in het betreffende dossier. De rechtbank kent voorts betekenis toe aan de omstandigheid dat eisers stelling omtrent het verzoek aan het Bureau Documenten niet strookt met de inhoud van de zienswijze waarin eiser verweerder verzoekt een contra-expertise te verrichten dan wel om eiser - onder afgifte van de originele documenten - in de gelegenheid te stellen een contra-expertise te laten verrichten. Dit krijgt extra betekenis nu bij deze zienswijze geen melding is gemaakt van het feit dat eiser de betreffende documenten al schriftelijk had opgevraagd bij het Bureau Documenten. Ten slotte komt in dit verband gewicht toe aan de door eiser niet weersproken mededeling van verweerder dat het Bureau Documenten de originelen van documenten niet direct aan de gemachtigde van een vreemdeling toezendt, maar dat deze alleen op verzoek van bijvoorbeeld de gemachtigde worden gezonden aan het bureau dat zorgdraagt voor de contra-expertise. Gezien het vorenstaande bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder op enigerlei wijze onjuist heeft gehandeld.

5.5. Eiser heeft betoogd dat verweerder heeft gehandeld in strijd met de uit artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: de Definitierichtlijn) voortvloeiende samenwerkingverplichting. Dit betoog slaagt evenmin, omdat er geen aanwijzingen zijn dat deze bepaling een verdergaande onderzoeksplicht aan verweerder oplegt dan thans al in het nationale recht is geregeld. Voor dit oordeel vindt de rechtbank steun in de uitspraak van Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 12 juli 2007, JV 2007, 464 (LJN: BB1365). Nu al in het voorgaande is geoordeeld dat in het onderhavige geval geen grond bestaat voor het oordeel dat de handelswijze van verweerder onzorgvuldig moet worden geacht, kan het beroep op de genoemde bepaling van de Definitierichtlijn eiser niet baten.

6. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat, nu er geen contra-expertise is en de besluitvorming niet behoefde te worden opgeschort, er geen aanleiding bestaat om te twijfelen aan de juistheid of volledigheid van het onderzoek door het Bureau Documenten. De onderzoeksresultaten, zoals weergegeven in de verklaring van onderzoek van 16 augustus 2007, dienen derhalve als uitgangspunt te worden genomen. Gelet hierop heeft verweerder in redelijkheid kunnen concluderen dat de overgelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan zijn beoordeling van de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Bovendien, zoals in bestreden besluit tevens is overwogen, voldoen het overgelegde "certificate of identification" en de geboorteakte niet aan de eisen zoals vermeld in paragraaf C4/3.6.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, nu deze onder meer geen pasfoto bevatten. Daarmee kunnen deze documenten niet met zekerheid met de persoon van eiser in verband worden gebracht. Ook indien derhalve uit zou worden gegaan van de authenticiteit van deze documenten, kan daarmee eisers identiteit niet onomstotelijk worden vastgesteld. Om deze reden kan ook aan de overgelegde overlijdensaktes niet de gewenste bewijskracht worden toegekend. Immers, nu eisers identiteit niet vast staat, kan niet met deze aktes worden bewezen dat familieleden van eiser zijn overleden.

7. Eiser heeft in beroep ten slotte betoogd dat hij op grond van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn in aanmerking dient te komen voor bescherming. De rechtbank volgt dit betoog niet. Reeds gezien het feit dat verweerder in redelijkheid geen geloof heeft hoeven hechten aan de door eiser opgegeven woon- en verblijfsplaatsen en daarmee evenmin aan zijn asielrelaas, heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat er in zijn geval sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict in zijn gestelde land van herkomst. Om deze reden slaagt het beroep op het bepaalde in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn dan ook niet.

8. Het voorgaande leidt tot de slotsom dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

Daarom zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening:

9. Aan de orde is verder de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

10. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening:

11. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/35519:

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer AWB 07/35521:

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 1 november 2007 door mr. O.L.H.W.L Korte, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. S. Slijkhuis, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier De voorzitter

Afschrift verzonden op: 05 NOV. 2007

Conc.: SaS
Coll: UPF
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Marktplein 23
2132 DA Hoofddorp
Tel. 023-5563790
Fax 023-5563799
adv@roestsingh.nl
www.roestsingh.nl

ROEST SINGH ADVOCATEN

Advocaten & Procureurs:
mr. J. Singh
mr. drs. E. Oversier
mw. mr. A. Khan
mr. M. Raaijmakers

Juridisch medewerkers:
drs. J.E. Groenenberg
S. Singh

AAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
3 DEC 2007
ZAAKNR. 200708370
AAN: P.W. de Bakt
BEHANDELD: DD: PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

, hierna te noemen appellant, gedetineerd te AC Schiphol, te dezer zake domicilie kiezende te 2132 DA Hoofddorp aan het Marktplein nr. 23, ten kantore van de advocaat **mr. J. Singh** die in deze bepaaldelijk gevolmachtigd is het hoger beroep in te dienen;

Op 9 juli 2007 heeft appellant een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij beschikking d.d. 13 juli 2007 is deze aanvraag afgewezen. Appellant heeft hiertegen beroep ingesteld. Bij uitspraak d.d. 3 augustus 2007 heeft de rechtbank Amsterdam het beroep gegrond verklaard. Bij besluit d.d. 12 september 2007 heeft verweerder de aanvraag wederom afgewezen. Tegen deze afwijzing heeft appellant 13 september 2007 beroep ingesteld. Het beroepschrift is op 18 oktober 2007 ter zitting bij de rechtbank Amsterdam behandeld. Bij uitspraak d.d. 1 november 2007, verzonden op 5 november 2007, is het beroep van appellant ongegrond verklaard. Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en wenst hiertegen in hoger beroep te komen en voert de navolgende grieven aan tegen de bestreden uitspraak.

Grief 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat hetgeen appellant ten aanzien van zijn vaste woon- en verblijfplaats naar voren heeft gebracht, ongeloofwaardig wordt geacht. De uitspraak van de rechtbank is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

- Appellant stelt over voldoende kennis aangaande zijn woonomgeving te beschikken, en deze ook zo volledig mogelijk met verweerder te hebben gedeeld. Appellant stelt dat hem in alle redelijkheid niet heeft kunnen tegenwerpen dat hij sommige vragen niet heeft kunnen beantwoorden. Uit hetgeen hij hieromtrent naar voren heeft gebracht, blijkt volgens appellant

afdoende dat van hem het bezit van kennis wordt verlangd, welke gezien zijn situatie ter plaatse niet reëel is. Ten onrechte heeft de rechtbank met deze omstandigheden, kennelijk, geen rekening gehouden. De bestreden uitspraak mist op dit punt dan ook een deugdelijke motivering. Het is voor appellant immers niet na te gaan op grond waarvan zijn beroepsgronden door de rechtbank als onvoldoende zijn beoordeeld. Mitsdien is de bestreden uitspraak onvoldoende gemotiveerd en kan mede hierom niet in stand blijven.

Grief 2:

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat hetgeen appellant naar voren heeft gebracht als zijnde zijn asielmotieven, ongeloofwaardig zou zijn.

- Het oordeel dat hetgeen appellant omtrent de door hem ondervonden problemen naar voren heeft gebracht ongeloofwaardig zou zijn, stoelt de rechtbank uitsluitend op de gestelde ongeloofwaardigheid van de verklaringen van appellant met betrekking tot zijn woon- en verblijfplaats. Nu in het vorengaande is aangetoond dat deze overwegingen van de rechtbank geen stand kunnen houden, is het evident dat ook de hieruit voortvloeiende conclusies onjuist zijn.

Grief 3:

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat appellant onvoldoende concrete informatie zou hebben overgelegd ten aanzien van de contra-expertise.

- Appellant stelt immer te hebben aangegeven een contra expertise te willen laten uitvoeren en dit ook diverse malen schriftelijk aan verweerder kenbaar te hebben gemaakt. Omdat in de wet- en regelgeving niet duidelijk is aangegeven wat de juiste gang van zaken is voor een contra-expertise van documenten, heeft appellant zowel verzocht om toezending van de documenten voor het door appellant zelf te laten uitvoeren van een contra-expertise als appellant verweerder heeft verzocht zelf een contra-expertise te doen uitvoeren. Ter zitting heeft verweerder aangegeven, ook niet te weten waar dit geregeld is. Het is appellant bekend dat de tapes welke zijn gebruikt bij een taalanalyse, voor het laten uitvoeren van een contra-expertise aan de vreemdeling worden gezonden. Het is appellant niet duidelijk waarom dit voor contra-expertises

ROEST SINGH ADVOCATEN

van documenten anders zou zijn. Als verweerder hiervoor verschillende procedures hanteert, dient eventuele verwarring hierover niet voor rekening van de vreemdeling te komen. Ten onrechte heeft de rechtbank dit miskent. De bestreden uitspraak is derhalve ook op dit punt onjuist.

Grief 4:

Ten onrechte heeft de rechtbank dat de overgelegde documenten niet zouden kunnen bijdragen aan een positieve overtuigingskracht van het asielrelaas van appellant omdat deze documenten geen pasfoto zouden bevatten.

- Appellant stelt dat hem in alle redelijkheid niet kan worden tegengeworpen geen documenten met een pasfoto te hebben overgelegd. Appellant heeft nimmer over een dergelijk document beschikt. In alle redelijkheid kan niet van appellant verwacht worden dat hij een vals document met een pasfoto overlegd, enkel om aan dit vereiste te kunnen voldoen. De rechtbank heeft niet onderkend dat appellant op deze wijze met een onmogelijke bewijslast wordt opgezadeld.

Grief 5

Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat het beroep van appellant op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet zou kunnen slagen omdat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is geacht. Appellant stelt dat dit onjuist is. Ook indien het asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn, staat een beroep op dit artikel open. De rechtbank heeft de uitspraak ook op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

- Appellant heeft zich ter ondersteuning van zijn beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn beroepen op een uitspraak van de rechtbank Almelo. Deze uitspraak is recentelijk bevestigd door de rechtbank Breda, bijuitspraak d.d. 20 november 2007 (AWB 07/28812). Ten onrechte is de rechtbank op dit beroep op het gelijkheidsbeginsel niet ingegaan. De bestreden uitspraak mist derhalve ook op dit punt een zorgvuldige motivering. Uit de aangehaalde uitspraken blijkt immers dat het beroep van appellant op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn gehonoreerd had dienen te worden, dan wel dat de rechtbank inhoudelijk hierover had dienen te oordelen. Dit heeft de rechtbank ten onrechte nagelaten.

ROEST SINGH ADVOCATEN

Op grond van bovenstaande feiten en omstandigheden meent appellant dat de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd. Appellant verzoekt u al hetgeen reeds eerder in de procedure naar voren is gebracht als herhaald en ingelast te beschouwen .

Appellant behoudt zich uitdrukkelijk het recht voor de gronden van het hoger beroepschrift op een later tijdstip aan te vullen.

REDEN WAAROM:

Appellant zich tot u wendt met het verzoek, de beslissing d.d. 1 november 2007, verzonden op 5 november 2007 te vernietigen en te bepalen dat appellant alsnog in het bezit van de gevraagde verblijfsvergunning gesteld dient te worden zulks met veroordeling van verweerder in de kosten van beide procedures.

Hoofddorp, 3 december 2007

i/s Gemachtigde,

Bijlage: uitspraak d.d. 1 november 2007, verzonden op 5 november 2007